

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

18 octombrie 2017

mun.Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Judecători

Nicolae Gordilă,
Elena Covalenco,
Iurie Diaconu,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de Circumscripție Chișinău, Gavriliță Vitalie, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 martie 2017, în cauza penală în privința lui

Șaitan Veaceslav XXXX, născut la
XXXXXX, originar și domiciliat în
mun.XXXXXXXXXX, str.XXXXXXXXXXXXXXXXXX.

Termenul examinării cauzei:

1. Prima instanță: 19.02.2016 - 17.10.2016,
2. Instanța de apel: 10.11.2016 - 16.03.2017,
3. Instanța de recurs: 15.09.2017 - 18.10.2017.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Botanica, mun.Chișinău din 17 octombrie 2016, Șaitan Veaceslav a fost achitat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(2) lit.c) Cod penal, pe motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

2. De către organul de urmărire penală, Șaitan Veaceslav a fost pus sub învinuire pentru faptul că, la mijlocul lunii februarie 2014, aflându-se în mun.Chișinău, bd.Dacia 26/1, urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, prin înșelăciune și abuz de încredere, sub pretextul împrumutului, a însușit de la Andonii Marin bani în sumă de 500 euro, echivalentul a 9100 lei, după care a dispărut, fără a-și onora obligațiunile asumate, cauzându-i părții vătămate o dauna materială considerabilă.

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatul V.Șaitan să fie condamnat conform învinuirii înaintate, în baza art.190 alin.(2) lit.c) Cod penal la 2 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții în domeniul gestionării mijloacelor bănești pe un termen de 3 ani, iar în temeiul art.90 Cod penal, de a-i stabili un termen de probă de 3 ani, pe motiv că prima instanță incorect a apreciat probele administrate, și anume declarațiile părții vătămate și a martorilor date la faza urmăririi penale; - instanța a pus la baza sentinței declarațiile inculpatului, care au fost date cu scopul autoapărării și eschivării de la răspunderea penală.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 martie 2017, apelul declarat de procuror a fost respins, ca nefondat.

În motivarea soluției date instanța de apel a indicat că, prima instanță, în cadrul cercetărilor judecătorești, minuțios și sub toate aspectele a examinat probele administrate

în cauză și, în baza unei analize și aprecieri ample a acestora, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, just a ajuns la concluzia că fapta inculpatului V.Șaitan nu întrunește elementele infracțiunii imputate, corect dispunând achitarea acestuia. La concluzia dată instanța a ajuns în rezultatul audierii suplimentare a părții vătămate M.Andonii, a inculpatului V.Șaitan, a martorului S.Morari și cercetării materialelor cauzei penale, care analizate în ansamblu au format convingerea că prima instanță corect l-a achitat pe inculpat, deoarece nu s-a constatat intenția acestuia de a dobândi prin înșelăciune și abuz de încredere banii părții vătămate, dânsul fiind doar un garant în contractul de împrumut, care a avut loc între partea vătămată M.Andonii și V.Sopca.

Instanța de apel cercetând și declarațiile părții vătămate, a inculpatului, a martorului S.Morari date la urmărirea penală și în ședința primei instanțe, precum și probele scrise - procesul-verbal de confruntare dintre M.Andonii și V.Șaitan din 15.05.2015, a concluzionat că aceste probe nu sunt pertinente și utile cazului, ele neconfirmând scopul de cupiditate a inculpatului, or, suma de 500 euro a fost solicitată de V.Sopca, care a și fost cel care a valorificat-o, inculpatul fiind un garant pentru executarea obligației, fapt confirmat de partea vătămată, care a declarat că anume V.Sopca a solicitat împrumutul banilor, iar el i-a comunicat că îi va da bani doar dacă V.Șaitan va fi garant.

Subsecvent, instanța a menționat că, din conținutul acestor probe se confirmă cu certitudine doar implicarea lui V.Șaitan în calitate de garant la împrumutul de către V.Sopca a sumei de 500 euro de la partea vătămată M.Andonii, însă aceste circumstanțe nu confirmă intenția inculpatului de a dobândi ilicit bunurile părții vătămate. Mai mult că, banii au fost restituiți de către rudele lui V.Sopca, partea vătămată neavând careva pretenții. Totodată, faptul că inculpatul și-a asumat obligația, în calitate de garant, a fost confirmată chiar de către partea vătămată, și martorul S.Morari atât în instanța de fond, cât și în instanța de apel.

Astfel, instanța de apel a conchis că, în speță, nu sunt prezente elementele infracțiunii de escrocherie, și anume înșelăciunea sau abuzul de încredere, or, V.Șaitan a avut doar calitatea de garant pentru executarea de către V.Sopca a obligației de restituire a împrumutului.

5. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar procurorul V.Gavriliță care, invocând temeiul prevăzut la art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia, cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță, pe motiv că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel; - instanța eronat a dat prioritate declarațiilor părții vătămate și a martorului date la faza judecării cauzei în prima instanță, care sunt contradictorii cu cele date la faza urmăririi penale; - inculpatul nu avea intenția de a restitui suma de bani părții vătămate; - instanța a ignorat prevederile art.101, 394 Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procuror, în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

În motivarea recursului procurorul a invocat ca temei pentru recurs prevederile art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs în cazul în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor

motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Colegiul penal constată că temeiurile invocate de autorul recursului nu persistă în cauză, deoarece precum din sentință, așa și din decizia instanței de apel rezultă că, instanțele au analizat obiectiv probele administrate și a dat răspuns la toate motivele invocate în apel.

Astfel, instanța de fond, conform prevederilor art.314 Cod de procedură penală, judecând cauza, a cercetat nemijlocit, sub toate aspectele probele prezentate de părți, a audiat inculpatul, partea vătămată, martorul și, ținând seama de stipulările art.27 Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere obiectivă, care au format convingerea instanței că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(2) lit.c) Cod penal.

Instanța de apel, respectând prevederile art.414 Cod de procedură penală, a supus unei cercetări și verificări minuțioase a tuturor probelor administrate în cauză, a audiat suplimentar: - partea vătămată M.Andonii, care a declarat că V.Sopca a cerut cu împrumut 500 euro, la ce el i-a zis că îi acordă banii doar cu condiția ca V.Șaitan să fie garant pentru restituirea împrumutului, acesta din urmă dându-și acordul să fie garant, fapt despre care a scăpat să comunice la urmărirea penală; - inculpatul, care a declarat că V.Sopca l-a rugat să pună cuvânt pentru a primi de la M.Andonii un împrumut, vorbind la telefon cu partea vătămată, acesta i-a comunicat că-i va da bani lui V.Sopca doar dacă el va fi garant pentru suma împrumutată și el a căzut de acord, ulterior, a fost anunțat că V.Sopca nu restituie banii și a aflat că el se afla în detenție, atunci a telefonat la rudele acestuia, care au întors banii părții vătămate; - martorul S.Morari, care a declarat că a primit indicația de la M.Andonii să transmită 500 euro unei persoane, pe care i-a transmis inculpatului, care era împreună cu o persoană pe nume Viorel, cu ce scop au fost transmiși banii nu cunoaște.

Reieșind din conținutul probelor menționate, instanța just a conchis că acestea cert confirmă doar implicarea lui V.Șaitan în calitate de garant la împrumutul de către V.Sopca a sumei de 500 euro de la partea vătămată, însă nu dovedesc intenția inculpatului de a dobândi ilicit bunurile părții vătămate, considerând temeinică soluția pronunțată de prima instanță privind achitarea lui V.Șaitan, din motiv că fapta lui nu întrunește elementele infracțiunii imputate.

După cum rezultă din textul recursului, recurentul consideră că instanța de apel, menținând sentința de achitare a inculpatului, nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, nu și-a motivat soluția în acest sens și nu a dat o apreciere multilaterală și obiectivă probelor prezentate de partea acuzării.

Astfel, în motivarea poziției sale, recurentul descrie o parte din materialele cauzei - procesele-verbale de audiere a părții vătămate, a martorului S.Morari, însă nu argumentează ilegalitatea hotărârii instanței de apel din punct de vedere al erorilor de drept, ce ar fi fost comise la judecarea cauzei.

Totodată, în recursul respectiv nu se specifică asupra căror motive concrete invocate în apel nu s-a pronunțat instanța în raport cu cele relevate în partea descriptivă a deciziei contestate și care ar fi esența circumstanțelor că hotărârea adoptată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, fiind omisă în totalitate argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Instanța de recurs, analizând textul deciziei atacate constată că, temeiul invocat de către recurent, nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului declarat, deoarece instanța de apel, la examinarea cauzei, a respectat prevederile art.414, 417 alin.(8) Cod de procedură penală și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, aceasta cuprinzând și motivele pe care se întemeiază soluția.

Potrivit textului deciziei recurate, se constată că instanța de apel a cercetat toate probele prezentate în cauză, inclusiv declarațiile părții vătămate și a martorului S.Morari date la urmărirea penală, concluzionând că acestea nu pot fi reținute or, la această fază nu s-au făcut mențiuni referitor la faptul că inculpatul a fost garant la primirea banilor de către V.Sopca, astfel instanța le-a dat o apreciere din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, concluziile instanței fiind unele corecte și întemeiate.

La fel, Colegiul penal conchide că, instanțele de fond corect au apreciat caracterul relațiilor dintre M.Andonii și V.Șaitan ca unele civile, constatând că partea vătămată i-a transmis banii cu împrumut lui V.Sopca, iar inculpatul a fost ca garant pentru executarea obligației de către V.Sopca, fapt susținut de partea vătămată în ședințele de judecată.

În acest sens instanțele au menționat că, acuzarea a invocat ca modalitate de săvârșire a infracțiunii înșelăciunea și abuzul de încredere, care nu s-a dovedit or, inculpatul nu a prezentat date false, nu a ascuns informații a căror anunțare era obligatorie, acesta doar și-a asumat o obligație în calitate de garant. Mai mult că, banii au fost transmiși de către partea vătămată la voința proprie, fără a fi indus în eroare de către aceștia, în rezultatul unei convenții verbale încheiate de comun acord, în urma căreia ambii și-au asumat inclusiv și riscurile imposibilității executării acestei convenții, iar întrucât V.Sopca nu a întors banii la timp, inculpatul, onorându-și obligațiunea asumată ca garant, i-a returnat banii, inițial parțial, ulterior integral, prin intermediul rudelor lui V.Sopca, astfel că instanțele just au conchis că, în cazul dat, fapta inculpatului nu poate fi calificată drept escrocherie.

Colegiul penal atestă că, conform art.8 alin.(1) Cod de procedură penală, persoana acuzată de săvârșirea unei infracțiuni este prezumată nevinovată atâta timp cât vinovăția sa nu-i va fi dovedită, în modul prevăzut de prezentul cod, într-un proces judiciar public, în cadrul căruia îi vor fi asigurate toate garanțiile necesare apărării sale, și nu va fi constatată printr-o hotărâre judecătorească de condamnare definitivă, mai mult ca atât nimeni nu este obligat să dovedească nevinovăția sa.

La fel, conform art.389 alin.(1) Cod procedură penală, sentința de condamnare poate fi adoptată numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului de săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată, iar îndoielile care nu pot fi înlăturate, trebuie să fie interpretate în favoarea inculpatului.

Deci, reieșind din cumulul de probe cercetate, Colegiul penal concluzionează că instanțele de fond, legal și întemeiat au adoptat hotărâri de achitare în privința lui V.Șaitan, pe motiv că acțiunile dânsului nu întrunesc elementele infracțiunii incriminate.

Totodată, argumentele recurentului, precum că instanța de apel incorect și unilateral a apreciat probele administrate în cauză, iar declarațiile inculpatului urmau a fi apreciate critic, nu pot fi reținute ca temei de admitere a acestui recurs.

Colegiul penal constată că, instanța de apel s-a expus asupra tuturor probelor,

ilucidând faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei date, cercetând amănunțit aspectele învinuirii înaintate și a apreciat, prin prisma art.101 Cod de procedură penală, fiecare probă, iar în concluziile sale a motivat admiterea unor probe și respingerea altora, respectând prevederile art.394 Cod de procedură penală.

Astfel, din cuprinsul hotărârii atacate se constată că, probele indicate de procuror au fost analizate detaliat și asupra acestora instanța de apel s-a expus motivat și întemeiat prin argumente fundamentate în fapt și în drept, iar concluziile privind nevinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate rezultă din circumstanțele de fapt stabilite în cauză.

Instanța de apel, conform art.414 alin.(3) Cod de procedură penală, s-a pronunțat detaliat asupra tuturor motivelor invocate în apel, iar probele administrate au primit o apreciere la justa lor valoare. Dezacordul autorului recursului cu aprecierea acestora de către instanța de apel, nu se încadrează în temeiurile de recurs, prevăzute de art.427 Cod de procedură penală.

În aceste condiții, instanța de recurs consideră că nu a fost constatată prezența în speța examinată a careva erori de drept, ce ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate. Decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

Potrivit art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În acest context, Colegiul penal conchide că nu există temei legal pentru admiterea recursului ordinar declarat de procuror și, potrivit legii, se dispune asupra inadmisibilității acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție.

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de Circumscripție Chișinău, Gavriliță Vitalie, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 martie 2017, în cauza penală în privința lui Șaitan Veaceslav, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 10 noiembrie 2017.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Iurie Diaconu